

EL MICALET GALÀCTIC

Hansel i Gretel i altres contes populars

Jacob Grimm / Wilhelm Grimm

Dibuixos de Miquel Nolla

Això eren un llenyater, la seua dona i els seus dos fills, Hansel i Gretel, que vivien en un poblet, molt prop del bosc on l'home guanyava el pa de cada dia, treballant de sol a sol per recollir llenya i vendre-la pels pobles de la comarca; no passaven fam, però tampoc no podien estirar més el braç que la mànega, perquè l'ofici del pare a penes els donava per a passar casa, com-

prar una miqueta de roba i omplir cada dia l'olla amb molta verdura, alguns llegums i ben poca carn.

Però el país va passar per una llarga sequera i va arribar un moment en què el pobre llenyater no venia ni una garba de llenya, perquè la gent preferia passar fred que passar gana. Tan malament li anaven les coses que la seua dona es va posar malalta de no menjar, i va morir al cap de pocs mesos. Per aquell temps, un home no sabia què fer de dos fills i una casa, de manera que el llenyater va decidir tornar a casar-se amb una dona que no havia tingut mai fills i que tenia el cor més negre que el carbó.

Una nit, mentre els xiquets dormien, el llenyater, cavil·lós per les preocupacions que no el deixaven viure, es va queixar a la dona, que dormia com les llebres al seu costat, perquè

estava esperant l'ocasió de perdre de vista els fillastres.

–Què et passa, que no dorms? –li preguntà la dona, molt meloseta.

–Ja no ens queda menjar a casa –va dir ell– i la gent passa fam i fred i no poden pagar-me les càrregues de llenya... Què menjaran demà els nostres fills?

–No sé per què et preocupes tant –va dir la mala dona–: si volem viure bé només ens hem de desfer dels teus fills, que mengen més que una revolta de riu...

–Però què dius, dona? –es va espantar el llenyater–. Com m'he de desfer de les criatures, que són sang de la meua sang?

–És molt fàcil –assegurà la madrastra, que ho tenia tot pensat de feia temps–. Demà de bon matí els portarem al bosc, els donarem una miqueta de menjar i els direm que anem

a fer llenya i que ens esperen. Però no tornarem a buscar-los i pots estar segur que no sabran com vindre a casa.

–Per l’amor de Déu, dona! Els llops i les feres del bosc se’ls menjarien –va dir el llenyater, amb els ulls plens de llàgrimes.

–I què vols, que morim de fam? –va insistir ella–. Els dos són espavilats iestic segura que sabran buscar-se la vida... Si no em fas cas, demà mateix me n’aniré jo i vorem qui t’ajuda a passar casa.

I com que la madrastra no va parar de fer-li el codolet, un matí, el llenyater, amb el cor trencat, es va emportar Hansel i Gretel al bosc i els va abandonar en la part més profunda i desconeguda d’aquell laberint d’arbres, pedres, rierols i males herbes.

Quan es van quedar sols al bosc, Gretel es posà a plorar, perquè sabia que estaven

perduts i que, sense el seu pare, no podrien tornar a casa; però el seu germanet la va animar.

–No et preocupes –li va dir–; jo ja sabia que aquella dona volia abandonar-nos i per això, mentre veníem de camí, he anat tirant pedretes que m’havia posat a les butxaques i, ara, només les haurem de seguir per a tornar a casa.

Així ho feren, però com caminaven molt a poc a poc, quan arribaren a casa ja era de nit; trucaren a la porta i la madrastra, en veure’ls, es va quedar de pedra, com el seu cor.

–Com és que heu tardat tant? –els va dir, com si els esperara–. Ja em pensava que no tornaríeu i, ara, no hi ha res per a menjar.

De manera que els xiquets es posaren al llit amb les panxes buides però, almenys, dormiren calentets aquella nit i tres o quatre dies

més, fins que la madrastra va descobrir les pedretes que Hansel havia anat escampant pel camí i va comprendre què havia passat.

L'endemà, de bon matí, ella mateixa s'encarregà de portar-los al bosc i de vigilar que el xiquet no poguera recollir ni una pedreta. Però Hansel era viu com una rabosa i, com que no podia tirar pedretes, va anar desfent el pa que els havia donat son pare, amb la intenció de deixar al seu darrere un rastre de molletes de pa.

La madrastra els va abandonar ben lluny de casa, els va dir que l'esperaren i se'n va anar, cames ajudeu-me, convençuda que, en aquesta ocasió, els xiquets no sabrien tornar a casa.

—Ara sí que estem perduts —es lamentava Gretel— perquè sense les pedretes, mai no trobarem el camí i no sabrem com tornar a casa.

–No has de patir gens –li va dir el germà–, perquè he deixat un rastre de molletes de pa i, encara que no podrem menjar, sí que podrem tornar a casa.

Així, Hansel va agafar la seua germaneta per la mà i es posaren en camí; però resulta que els animallets del bosc s’havien menjat les molletes de pa i, després de caminar i caminar sense rumb, els dos germanets es van perdre i la nit els va sorprendre al cor del bosc. Cansats i mig morts de fam, Hansel i Gretel s’abraçaren, es van tapar amb pinassa i es quedaren adormits com dos angelets, a pesar de la fam, del fred i de la por.

A penes va eixir el sol, l’endemà de matí, els xiquets es despertaren i es tornaren a posar en marxa, amb l’esperança de trobar el camí a la llum del dia. Però caminaren i caminaren sense trobar l’eixida del bosc fins que, amb el

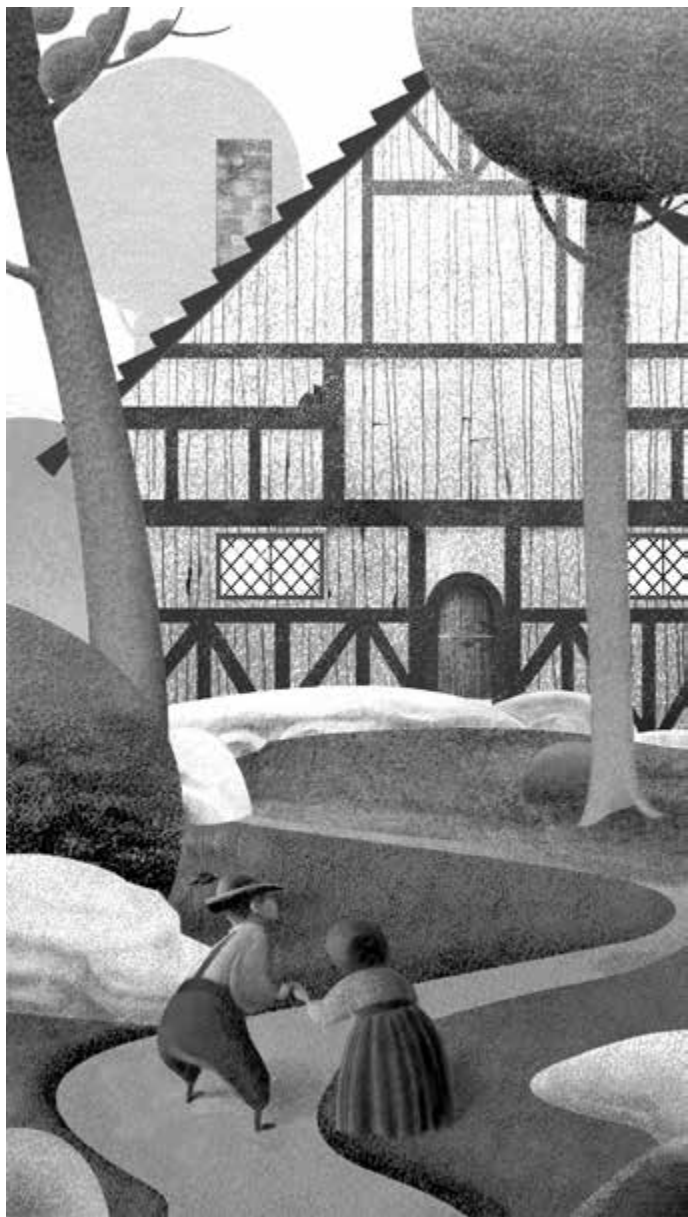
sol alt, van descobrir una caseta preciosa en una clariana del bosc.

Alegres i esperançats, Hansel i Gretel van córrer cap a la caseta i, en acostar-se, descobriren, molt sorpresos, que aquella era la casa més meravellosa que es podia imaginar. Les parets eren de bescuit farcit de nata, els marcs de les finestres eren de xocolata, les teules eren de caramel, i el fument, de sucre candi.

–Mira que bé! –va exclamar Hansel–. Ara podem traure el ventre de penes! Per on vols que comencem?

Ell se'n va pujar al terrat i començà a menjar-se una teula, mentre la seua germaneta rosegava un tros del marc de la finestra i, en això, sentiren una veu molt dolça que, des de dins de la caseta, deia:

–Deu haver-hi una rateta que em rosega la caseta.

Els dos xiquets es van quedar parats, però la fam els esmolava la intel·ligència i, quasi alhora, els dos es posaren a bufar, com si fóra el vent qui feia aquell soroll. I com que no tornaren a sentir la veu, continuaren menjant: Hansel va tallar una bona porció de pa-ret i Gretel es posà a menjar-se un bon tros de finestra. Aleshores, la porta de la caseta es va obrir de sobte i, al llindar, va aparéixer una velleta més lletja que un dimoni, que es recolzava en una crossa de caramel. Els xiquets, morts de por, deixaren caure el menjar i s'abraçaren, però la velleta els convidà a seguir menjat.

—Hola, fills meus —els va dir, amb una veu tan dolça com la caseta on vivia—. Que us heu perdut al bosc? Entreu, entreu a casa i feu-me companyia, que sempre estic molt sola...